

Ölüm

– MCanik · 26 Haziran 2011

ÖLÜM

Düştüğümüzden beri hayat denen denize;
Lâl oldu haykırışlar sükût râm oldu bize.
Kayıp gitti sonsuzluk gökte yıldız misâli,
İçimde bir burukluk bulamadım visâli...
Dönüp duran zamanda ömür ağır müebbet;
Beraat kararım la o melek gelir elbet.
Ve açılır kapılar yokluktan, sonsuz Var'a
O an biter acılar ve ruhum düşmez dara...
Duyururlar herkese bir yolcu daha gitti;
Ömür bu başladığı gibi çaresiz bitti !
Uzanırım sessizce ölümler beşiğine,
Gömülürüm toprakta ahiret eşiğine...
Ölüm... Allah'tan gelen en değerli hediye;
Sonsuz yaşamak ister insan hala ne diye !
Başı boş yaşar insan, sormaz hiç neden, niçin ?
Bilmez; tüm varlığımız beyaz bir örtü için...
Varacağım, mezarda değişmez adresime,
Bakacağım uzaktan, dünya denen resime !
İnsanlar dere ise mezarlıklar denizdir;
Dünyadan arta kalan solukça bir benizdir !
Kafeste bir kuş görsen üzülsün, ağlarsın...
Dünya sana kafestir! Elbet bir gün anlarsın!
Dünya hasret diyarı, ölüme tutkuluyum;
Sonsuz kudret sahibi bir tek Rabbin kuluyum !
Rabbim; nerde zamanın geçmez olduğu bölge;
Sen nurun kaynağı, ben, karanlıkta bir gölge...
Ölüme çare ölmek... Gerisi boş palavra;
Ölümü unutanlar şimdi oyuk kadavra !

Muhammed Emin CANİK